

Игор Петровић

ИЗРАСТА МИТ

вртоглаво уз дуги низ година. зид.
стеже ме у хладно непроходник одређеног;
не умире се. то звучи исход пропасти, одбачено живљење:
кажем: да се не деси!... а дешава се. можда заборављени именитељ
разломака којима смо подложни; кога раздире мелодија
будућих пријатеља пастира, белих свештеника наслућеног.
јер сретан ко умирући сумњу прозрео. презрео плод
под земљом у тмулом корењу растрзаног рода,
док камени муж челом прикован уз тактове светлијих дана
подиже брдо хтења, које ће можда одвести у небо,
али не Еуридику мртву, исувише живу.

СМРТ АХИЛОВА

1.

Опрости ми Дево, овај занос страшни!
Избија из мене сила развучја ушћа;
и јесам кл'н, дрво моћно,
ал' корен му у Земљи не почива
већ Застор, пријатељ мрачни,
позорја му сила слама.
(Молитва;
овај трн и крњ у оку где заблиста
родило га хиљаде клетви у тај попор
што милошћу блиста, опрости ми овај занос

страшни. Ја, ветар над далеком хумком
док бајка о мени спава и санак
лаган у колевци зри сенка Стикса
води. Ал' неима у мени очију туге
јер тврд ми челик срце сазда, те тонем!

речи... речи... речи опречне);

Преко; кад тмина зађе
у далеких села мир, крај
самртне постеље бди дете
под плавим покривачем; скрива се.
од јутра у које долази
туђих намера јер реч је
снаге Његове сурово безличне
утрла пут...
сад дан орошен и лет нем се спрема
да води кроз безгласје беспућа.
И колико их само има? што мачем ми трагају
славу, којој по праву припадам

зачећем у небу: **нЕ!** чудна господо!
Никад!

2.

Тамо, у мом крају
Моира игра међу маслиновим лишћем
и вечно пролеће цвета. Света,
опрости ми овај занос страшни!
(Преко; у мом крају деца
сневају првим сумраком
санак тавни где нестаје Сунца
ох, тамо Сунце никад не пролази...
и нестају благе сенке младога Нарциса
на води. Јецај мој то зелених шума далеки мир
јер син сам и човек. Смртни одолевам пир
обести Дивове. И нестаде ме.
Али умолих Њепој да допусти ми реч да настаним,
дужности својој да доведем крај, да немог ме
у приватним кочијама свежу, да тонем.)

Зар мени, који сам без усана,
да реч богова усаде у Усуд?
А њима, који су умирући, да реч
дотакне понор без славе и немушт
која као да није моје душе неизговор...
гела божански сјај? Зар ја, силни
син, у срџби својој поштедех
оне који нестају брже и нестају лакше?

Стога кажем: **нЕ!** чудна господо!
Никад!